

Ministeriainesta

Kun Suomen pääministeri joutui kesken kaiken Linnaan, jostakin on kehitettävä uusi. Saman tien aiotaan vaihtaa koko hallitus, sillä entisestä ei enää paikkailemalla kalua tule.

Mutta nyt on ilmennyt uusi pulma. Kukaan ei oikein kehtaisi ruveta hallitukseen. Kaikki vain tyrkyttävät paikkoja toisilleen.

Tällainen kainous osoittaa poliitikkojen havainneen, mistä on kysymys: ei tupata, kun ei tykätä. Kansa on vaaleissa osoittanut haluavansa itse päättää asioista. Turha tuota kansannousua on jättää puolitiehen; kun se valitsee niin eduskunnan kuin presidentinkin, valitkoon hallituksen myös. Siitä vaan äänestys pysyy. Kyllä kansa tietää, kenet se haluaa, ja ministeriainesta on tarjolla vaikka kuinka.

Pääministerisuosikki on selvillä jo valitsijamiesvaalien perusteella. Hän on ilman muuta Telleruvo Koivisto 50 000 äänellään. Telle nauttii myös presidentin luottamusta, onhan Manu antanut hänelle sekä kätensä että äänensä.

Jotta Assi Koivisto ei jäisi kotiin yksin ja ikävissään vanhempien humputellessa valtakunnan töissä, hänellekin pitäisi jotakin järjestää. Opinnot viittaavat vahvasti valtiovarainministerin paikkaan.

Ulkoministeriksi sopii hyvin vaikkapa Timo T.A. Mikkonen. Pätevyyttä riittää, sillä hän matkustelee mielellään ja puhuu paljon. Ja Paasivuoren—Koiviston linjalla hän seisoo siinä missä joku muukin.

Sisäministerien palleja kärkevät lähinnä mulkomaalaistomiston päällikkö Eila Kännö ja puheenjohtaja Paavo Väyrynen. Jo entinen presidentti Kekkonen lausui, että jos jonkin täytyy mennä huonosti, olkoon se sitten sisäpolitiikka.

Kauppa- ja teollisuusministeriksi on kuin luotu radion taloustoimittaja Esko Seppänen, jolla on tunnetusti suoria yhteyksiä elinkeinoelämään. Hänen kumppaninsa Hannu Taanila on ilmeisesti nimitettävä samassa paketissa puolustusministeriksi turvaamaan kotia, isänmaata ja kirkkomusiikkia.

Sosiaali- ja terveystoimi ei paljon nykyisestä kummene, kun terveys- ja kauneusministeriksi nimitetään johtava perhepolitiikko Anne Pohta-

mo—Hietanen, jolla on lapsi ja mies ja kaikki. Toiseksi valittakoon Katri-Helena se, joka osaa paremmin laulaa.

Oikeusministeriksi puolestaan sopii oivallisesti Satu Östring—Procopé, jolla on vielä komeampi nimi kuin edeltäjällään. Sitä paitsi hänen asuntoonsa äsken murtauduttiin, joten olisihan ministerinpaikka sentään pieni, vaatimaton lohtu. Takavuosien tanssi Kekkonen kanssa ei ole ylivoimainen rasite, koska Kekkonen haki.

Työvoimaministerin salkku kuuluu itseoikeutetusti työläisnaiselle, Lenita Airistolle. Hänen kanssaan samaan virkapakettiin kietoutuu Hannes Häyrynen, joka on kulttuuriministeriksi mies vahva. Sittenpä hän saisivat illat pitkät keskustella televisiosta siitä, kumpi on parempi, fiini duuni vai kansanrunkous Costa Ricassa, jossa on jotain vikassa.

Vahvana ehdokkaana liikenneministeriksi on Etelä-Afrikassa kunnostautunut Keke Rosberg. Hän on melkein yhtä hyvä autokuski kuin entinen ministeri Veikko Saarto. Sitä paitsi molempien peruslinja on sama: vika on autoissa.

Ellei raviohjastaja Riitta Väisänen suostu maatalousministeriksi paikalle täytynee nimittää joku musta hevonen tai vaihtoehtoisesti vaalea tamma.

Tästä listasta luulisi todellisen kansanrintaman löytyvän sutjakkaasti. Kansanäänestyksen ensi vaiheessa voidaan panna ehdolle lista semmoisenaan. Jos ei mene läpi, ehdottakoon kansa itse jotakin muuta.